

РЕШЕНИЕ

№ 7166

гр. София, 28.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Мария Бойкинова

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **7125** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мария Бойкинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Застрахователно дружество „БУЛ ИНС“ АД, с ЕИК:[ЕИК], срещу Решение № 2172 от 15.06.2022 г. постановено по НАХД № 11374/2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 15-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-602 от 20.07.2022 г. издадено от зам.-председател на КФН, ръководещ управление "Застрахователен надзор", относно наложена на дружеството на основание чл. 83, чл. 53 и чл. 27 ЗАНН и чл. 16, ал. 1, т. 19 от Закона за финансов надзор (ЗКФН), вр. чл. 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 2, предл. 2 от КЗ във връзка с ал. 1, т. 2 от КЗ във връзка с параграф 1, т. 51 от ДР на КЗ, във връзка с чл. 648, ал. 1 от КЗ е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 3 000 лева за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

В касационната жалба са изложени съображения за неправилност на оспорения съдебен акт, като постановен при неправилно и превратно тълкуване на материалния закони и допуснати съществени процесуални нарушения. В жалбата се оспорва твърдяното нарушение да е извършено в условията на „повторност“. Оспорва се правилността на налагането на санкция по чл. 644 ал. 2 от КЗ за нарушение на чл. 108

КЗ, която според жалбоподателя представлява ангажиране на отговорността на дружеството за по тежкия квалифициран състав на административно нарушение, доколкото в конкретния случай не налице такова. Твърди се, че в АУАН липсват описание на нарушения от същия вид за предходен период, което като квалификация е въведено едва с НП, с което се нарушава правото на защита на санкционираното лице. Изтъква се, че нормата на чл. 108 от КЗ има общ характер, и тъй като в случая претенцията е по застраховка „Гражданска отговорност“, следва да се приложи специалната разпоредба на чл. 496 и следващите от ЗК. Сочи, че е налице нарушение на разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, поради несъответствието между фактическото описание на нарушението в АУАН и НП и дадената му правна квалификация, което води до тяхната незаконосъобразност. Наред с това счита, че наложеното наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл. 12 от ЗАНН. Изтъква се още като самостоятелно основание, че извършеното административно нарушение се явява маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Претендира се отмяна на решението на СРС и отмяна на наказателно постановление.

Ответникът по касация - Комисията по финансов надзор, чрез юрк. С., оспорва касационната жалба. Подробни съображения представя в писмена защита. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП счита решението за правилно и законосъобразно, а касационната жалба за неоснователна.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд – София град, X. касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, от процесуално легитимирано лице и срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка, която настоящата инстанция възприема на основание чл. 220 АПК:

На 03.06.2021 г. в КФН е постъпила жалба от А. Д. Д., в която се съдържа оплакване, че по повод предявена на 28.11.2020 г. пред ЗД „БУЛ ИНС“ АД претенция за изплащане на застрахователно обезщетение с уведомление за щета по застраховка „Гражданска застраховка“, поради настъпило на 27.11.2020 г. застрахователно събитие – пътно транспортно произшествие, при което са настъпили имуществени вреди на притежавания от него лек автомобил „Ф.“ липсва произнасяне от страна на застрахователя. На датата на завеждане на претенцията, а именно на 28.11.2020 г. пред застрахователя били представени необходимите писмени доказателства за установяване на основанието и размера на застрахователната претенция. На 28.11.2020 г. и на 08.12.2020 г. били извършени огледи на вредите на процесния автомобил, за което били съставени необходимите документи, като след тази дата не са били изисквани допълнителни доказателства за установяване на основанието и размера на претенцията по смисъла на чл. 106 КЗ. На 27.05.2021 г. ЗД „БУЛ ИНС“ АД се произнесло по претенция №[ЕИК], като изплатил на А. Д. застрахователно обезщетение в размер на 377,65 лева.

Посочено е в АУАН и НП, че съгласно чл. 108, ал. 1 от КЗ застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1-3, 8-10 и 13-18, раздел II, буква „А“ от приложение № 1 в срок 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 КЗ, който в случая е не по-късно от 04.01.2021 г., като определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума или мотивирано откаже плащането. Констатирано е, че в случая застрахователят е изплатил застрахователното обезщетение на 27.05.2021 г., близо пет месеца по-късно.

При така установените факти, актосъставителят и административно-наказващият орган са приели, че е налице нарушение по чл. 108, ал. 1 КЗ, извършено и санкционирано в условията на повторност по смисъла на пар. 1, т. 51 от ДР на КЗ.

Въз основа на събраните по делото писмени доказателства първоинстанционният съд е обосновал правен извод, че АУАН и НП са съставени и издадени от компетентни длъжностни лица, съдържат всички необходими реквизити според чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, без при съставянето им да са допуснати съществени процесуални нарушения.

От материална страна съдът е намерил, че нарушението е извършено при условията на „повторност“ по смисъла на пар. 1, т. 51 от ДР на КЗ, поради наложено на ЗД „БУЛ ИНС“ АД наказание за същото нарушение с НП № Р-10-821/17.09.2019 г., влязло в сила на 16.03.2020 г. На база доказателствената съвкупност е приел за осъществен и доказан съставът на нарушението по чл. 108, ал. 1 КЗ. Изложил е мотиви за липса на основание за приложение на чл. 28 ЗАНН с оглед естеството на нарушението и важноста на засегнатите обществени отношения, както и за съобразеност на размера на санкцията с целта на наказанието.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Настоящият състав намира решението за валидно, допустимо и правилно, като споделя всички изложени мотиви от въззивния съд, поради което същите не следва да се преповтарят съгласно чл. 221, ал. 2, изр. 2 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Страните не спорят по фактите. Безспорно по делото се установява, че задължението на застрахователното дружество за изплащане на щетата е възникнало в срок от 15 работни дни, считано от 08.12.2020 г., а произнасяне по същата е налично едва на 27.05.2021 г., т.е. със закъснение от близо пет месеца. Ето защо правилно въззивният съд е приел за доказано нарушението по чл. 108, ал. 1 КЗ, извършено на 05.01.2021 г., с изтичане на законоустановения срок от 15 работни дни, считано от 08.12.2020 г.

Настоящият съдебен състав не се споделя направеното с жалбата възражение, че налагане на наказанието при условията на повторност представлява изменение на фактите, установени в АУАН. Това е така, защото налагането на съответната санкция, вкл. при съобразяване на предходни нарушения от същия вид, представлява дейност по определяне и индивидуализиране на наказанието, поради което не се променя фактическият състав на вмененото деяние, нито правната му квалификация и в този смисъл не променя установените от актосъставителя факти. В случая е налице наложена с НП № Р-10-821/17.09.2019 г. имуществена санкция за същото нарушение, като НП е влязло в сила на 16.03.2020 г., с което е изпълнено изискването по пар. 1, т. 51 от ДР на КЗ при извършване на процесното нарушение на 05.01.2021 г.

Неоснователни са възраженията за приложение на чл. 496, ал. 1 от КЗ, тъй като

предвиденият в тази разпоредба 3-месечен срок за произнасяне се отнася до случаите, в които по реда и в сроковете на чл. 106 КЗ са изискани и представени допълнителни доказателства, какъвто не е настоящият случай. Срокът за произнасяне по всяка една застрахователна претенция, предявена към застраховател, регламентиран с разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ е относим към всички застраховки, като според ал. 2 на същата разпоредба когато не са представени всички документи, с изключение на застраховка „Гражданска отговорност“, застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията не по-късно от 6 месеца, като в ал. 3 на същата разпоредба е предвидено за горното изключение при застраховка „Гражданска отговорност“ да се прилага срокът по чл. 496 от КЗ, който е не по-късно от 3 месеца от предявяване на претенцията. От анализа на горните разпоредби следва извода, че и двата срока по чл. 108, ал. 2 и чл. 496 във връзка с ал. 3 на чл. 108 КЗ касаят крайния срок за окончателното произнасяне по предявени претенции, единствено в случаите когато не са представени всички документи по предявени застрахователни претенции, в каквата хипотеза в случая не сме изправени. Това е така, защото от представените по делото доказателства се установява по категоричен начин, че по заявената претенция за застрахователно обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност“ са представени всички необходими документи, поради което е приложим срока за произнасяне по чл. 108, ал. 1 КЗ и не са били налице условията за прилагането на срока по чл. 496 КЗ във връзка с чл. 108, ал. 3 КЗ.

Предвид изложеното, изводът на районния съд за приложение на чл. 108, ал. 1 КЗ е направен при правилно приложение на закона.

Неоснователна е претенцията на касатора за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Настоящият съдебен състав счита за правилен извода на районния съд, че извършеното нарушение не може да се квалифицира като маловажен случай, с оглед характера на защитените обществени отношения със КЗ. Процесното нарушение е формално и от обективна страна не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други идентични нарушения от същия вид, нито обществената му опасност е явно незначителна, нито са налице многобройни и смекчаващи обстоятелства при извършването му за да се приеме, че извършеното нарушение е маловажно.

Настоящият съдебен състав счита, че наложеното наказание е индивидуализирано, съобразно приложимата санкционна разпоредба на чл. 644, ал. 1, т. 2 от КЗ, според която на юридическо лице, което извърши или допусне извършването на нарушение на разпоредбите на този кодекс, се налага имуществена санкция от 1000 до 20 000 лв. При повторно нарушение съгласно ал. 2 на същата разпоредба имуществената санкция е от 2000 до 40 000 лв. Имуствената санкция в случая е наложена в размер малко над минималния размер, предвиден за деяние, извършено при условията на повторност, поради което не може да се приеме, че тя не съответства на тежестта и характера на нарушението и на целите на наказанието, и като се вземе в предвид срока на забавата на изплащането на обезщетението.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на първоинстанционното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че обжалваното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, на ответника по касацията КФН следва да се присъди поисканото юрисконсултско възнаграждение в размер от 80 лв., определен съгласно

чл. 63д, ал. 5, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София град, XVIII касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2172 от 15.06.2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 15 състав, по НАХД № 11374/2021 г.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], да заплати на Комисия за финансов надзор съдебни разноски в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.